

MONOLOGOOG VAN DE KWADE ALG

Kom bij mij niet aan met je ‘Moeder Aarde’,
eenzaam bolletje in het zwart. Schijn is het,
vermomming van een gestoorde klomp.
Als dit een moeder is, dan zo een die
haar kinderen vreet, Medea, een doorgedraaide
cavia in een te klein hok. Onschuldig snoetje,
jaja, en een rode bek vol vacht. Hoelang hield ik
me niet staande in de hysterie van deze diep
getikte brok ellende – rukwinden, sneeuwstormen,
verzengend zand en duizend jaar regen,
geen miezer, een zeiknatte stroom die mij alle lust
tot groei ontnam. Stel je duizend jaar hoosbuien
voor en vraag je dan nog eens af
wie je ‘moeder’ noemt.

Wie hield de mogelijkheid van panda’s en augurken
verborgen in haar DNA? Wie zoog zich vast
in spelonken toen klootmadam van kleur verschoot,
zich als sneeuwbal verkleepte, millennialang?
Alles in mij dragend, van de poema tot de peuter,
barstensvol potentie, was ik veroordeeld tot een grot.
En na de dooi kwam hagel, zwavel, krankzinnige
brand. Ik was nog nauwelijks één cel opgeschoten of
ik werd bestookt met gloeiend puin. Ik heb het
zo lang geprobeerd, een staart, een vin, het
begin van een oog. Niks daarvan. Godsamme, ik herinner
me nog hoe ons om de oren vloog wat later
de maan werd, rotsen gierend door de lucht. Onder
zulke omstandigheden ontvouwde zich leven. Niet dankzij
maar *ondanks* de terreur van dit planeetje
vormden zich longen en tenen. Zijn jullie
de ijstijd vergeten?

Hele stammen bevroren in hun slaap!

Dit aangename zonnetje heeft jullie blind gemaakt – vraag
het gras, vraag een willekeurige vlinder naar het begin,
onophoudelijk geknok op deze kloterots.

Fragment uit Marjolijn van Heemstra, *Reistijd, bedtijd, ijsijd*, Das Mag, 2020.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.